



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **POE EDUCO, spol. s r. o.**, se sídlem Divadelní 946/9, Nový Jičín, zastoupen JUDr. Petrou Vons Janulkovou, advokátkou se sídlem Horní lán 1328/6, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2016, č. j. 11 A 135/2015 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce dne 10. 8. 2012 finalizoval žádost o poskytnutí dotace na realizaci projektu CZ.1.04/3.3.05/96.00051 s názvem „Návrat do zaměstnání“. Realizace tohoto projektu byla zahájena dne 15. 3. 2013 a dne 5. 4. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dne 13. 11. 2014 byla u žalobce zahájena veřejnoprávní kontrola, zakončená dne 16. 12. 2014 sepsáním protokolu o výsledku kontroly č. 2014/0920. Dne 23. 3. 2015 pak žalovaný schválil žádost o platbu s krácením, přičemž rozhodl o neproplacení části dotace dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Žalovaný totiž v protokolu o výsledku kontroly konstatoval, že žalobce porušil pravidla pro výběr dodavatele, když objednal provedení bilanční diagnostiky od PhDr. Z. S., s nímž měl v období nákupu těchto služeb uzavřen pracovněprávní vztah na základě dohody o pracovní činnosti v rámci jiného svého projektu pod názvem „Práce a rodina – to jde přece dohromady!“. Žalobce tímto postupem

porušil Metodický pokyn pro zadání zakázek, verze 1.7, bod 1.2/7 (dále jen „Metodický pokyn“), podle něž se zaměstnanci zadavatele nesmějí podílet na zpracování nabídky, podat nabídku a být uchazečem o zakázku či působit jako subdodavatel. Žalovaný proto rozhodl o neproplacení části dotace v celkové výši 99 528 Kč, odpovídající nezpůsobilému výdaji na tyto služby ve výši 85 800 Kč a k tomu připočítaným nepřímým nákladům ve výši 13 728 Kč.

[2] Žalobce podal proti krácení dotace námitku opřenou o tvrzení, že k porušení Metodického pokynu nedochází v případě prostého souběhu pracovněprávního vztahu a realizace zakázky, ale pouze v případě podání nabídky v době trvání pracovněprávního vztahu. Tuto námitku ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015, č. j. 2015/21262-821/2. V něm konstatovala, že podle Metodického pokynu nesmí zaměstnanec zadavatele nabídku podat a nesmí být uchazečem. Uchazečem je přitom subjekt až do okamžiku podpisu smlouvy či zaslání objednávky, kdy se stává dodavatelem. Je tedy možné, že uchazeč podal nabídku ještě v době, kdy nebyl zaměstnancem žalobce jako zadavatele, ovšem k zaslání objednávky nutně došlo až poté, co se stal zaměstnancem žalobce, tedy v době, kdy již neměl figurovat v roli uchazeče a jeho nabídka měla být stažena, což se nestalo. Skutečnost, že v době finalizace projektové žádosti PhDr. Z. S. jako dodavatel služeb ještě nebyl zaměstnancem žalobce coby budoucího příjemce dotace, je přitom irelevantní.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí žalobu, kterou městský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 20. 9. 2016. Městský soud zjistil ze správního spisu, že časově nejstarším dokladem stvrzujícím dodavatelský vztah mezi žalobcem a PhDr. Z. S., který žalobce žalovanému jako poskytovateli dotace doložil, je objednávka vystavená žalobcem dne 15. 7. 2013, tedy již v době existence pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a PhDr. Z. S. Žalobce v průběhu řízení o námitkách proti rozhodnutí o neproplacení dotace žádným prokazatelným způsobem nedoložil vznik smlouvy s PhDr. Z. S. před vznikem pracovněprávního vztahu. Městský soud se také ztotožnil s názorem žalovaného o nepravdivosti žalobcova tvrzení o vzniku pracovněprávního vztahu s PhDr. Z. S. až ke dni 22. 1. 2013. Při kontrole dalších projektů žalobce totiž žalovaný zjistil, že žalobce v rámci realizace dalšího žalobcova projektu č. CZ.1.04/2.1.01/7400296 „Cesta k úspěchu“ doložil pracovní výkaz za měsíc červen roku 2012, na základě kterého si nechal proplatit náklady na mzdu pro zaměstnance PhDr. Z. S. Jako druh pracovního poměru je uvedena dohoda o provedení práce v rozsahu 30 hodin, práce byla odvedena ve dnech 15. a 28. 6. 2012 v rozsahu 4, respektive 2 hodiny. Podle městského soudu také nebyl kontrolní závěr obsahující popis konkrétního porušení Metodického pokynu nekonkrétní či nepodložený a důvody, které žalovaného vedly k tomuto závěru, nebyly nepřezkoumatelné.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[5] Stěžovatel trval na tom, že samotný souběh pozice zaměstnance a dodavatele žádné porušení Metodického pokynu nepředstavuje. Porušením je toliko situace, kdy někdo podá nabídku, a je tedy uchazečem o zakázku v době, kdy byl současně zaměstnancem zadavatele. Případný následný vznik pracovně právního vztahu v době, kdy se tento uchazeč již stal dodavatelem, žádné porušení Metodického pokynu nezakládá. Zaměstnancem osoba nesmí být pouze od okamžiku podání nabídky, tedy od „vzniku uchazeče“, do doby, kdy se z uchazeče případně stane dodavatel, čímž přestane být uchazečem.

[6] K tvrzení žalovaného, že PhDr. Z. S. přestal být uchazečem a stal se dodavatelem až vystavením objednávky dne 15. 7. 2013, tedy v době, kdy již zaměstnancem byl, stěžovatel uvádí, že tato okolnost se objevila až ve vyjádření k žalobě. V rámci kontroly nebyla vůbec zkoumána a byl toliko konstatován souběh role dodavatele a zaměstnance, jak je vidět z protokolu. Domněnka žalovaného, že došlo k porušení podmínek dotace právě protnutím doby, kdy byl PhDr. Z. S. uchazečem a zaměstnancem, je poprvé uvedena až v rozhodnutí o námitkách proti krácení dotace. Konkretizace doby, kdy byl uchazečem, není uvedena doposud, když je uveden pouze konec intervalu dne 15. 7. 2013, a i ten byl uveden až v rámci vyjádření k žalobě. Počátek doby, kdy byl uchazečem, tak není zmíněn vůbec, je toliko připuštěno, že tento zřejmě spadá do doby, kdy ještě zaměstnancem nebyl.

[7] Podle stěžovatele ovšem PhDr. Z. S. vůbec nebyl uchazečem, neboť pojem uchazeč se v případě zakázek do hodnoty 500 000 Kč vůbec nevyskytuje. Uchazečem může být osoba toliko v případě, je-li vypsáno výběrové řízení. Stěžovatel se tedy vytýkaného porušení bodu 1.2/7 vůbec nemohl dopustit, neboť v případě zakázek do 500 000 Kč dle bodu 2.1.1 Metodického pokynu se institut uchazeče vůbec nevyskytuje. I pokud by se na zakázky s hodnotou do 500 000 Kč vztahovaly stejné povinnosti jako na zakázky s hodnotou vyšší, byl by názor, že PhDr. Z. S. byl uchazečem až do okamžiku zaslání objednávky, v rozporu s Metodickým pokynem. Dle jeho bodu 2.1.2 a násl. probíhá výběrové řízení ve čtyřech stupních: výzva, nabídka, výběr dodavatele a uzavření smlouvy s dodavatelem. Dodavatelem se tedy osoba nestává okamžikem sjednání smlouvy, ale okamžikem, kdy je vybrána, neboť smlouva se uzavírá s již vybraným dodavatelem, a nikoliv s uchazečem. Uchazeč je uchazečem do okamžiku výběru, poté je dodavatelem, se kterým se sjednává smlouva. Tvrzení, že PhDr. Z. S. byl uchazečem až do dne 15. 7. 2013, tedy do okamžiku podpisu smlouvy či zaslání objednávky, je tedy v rozporu s dikcí Metodického pokynu. V době vystavení objednávky již musel být vybraným dodavatelem. Nikdy tedy nebyl v pozici uchazeče jako stěžovatelův zaměstnanec. Navíc interval, kdy snad měl být v pozici uchazeče, nebyl v rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí vůbec uveden a nebyl doposud ani správně zkoumán.

[8] Městskému soudu stěžovatel vytýká, že jasně neurčil interval, v němž PhDr. Z. S. pokládal za uchazeče. Není ani jednoznačné, zda městský soud považuje za konec tohoto intervalu datum 15. 7. 2013 či 22. 6. 2012, když u obou uvádí tvrzení, že byl PhDr. Z. S. v té době zaměstnancem. Navíc městský soud při odůvodnění svého rozhodnutí vůbec neužil pojmu „uchazeč“, který je v této věci stěžejní. Naopak v odůvodnění tvrdil, že stěžovatel polemizoval s výkladem pojmu „zaměstnanec“, který se přitom ve stěžovatelově námitce proti neposkytnutí části dotace vůbec neobjevuje. Podle stěžovatele městský soud při svém hodnocení zaměnil žalobou napadené rozhodnutí č. j. 2015/21262-821/2 za písemnost „Vyřízení námitek ke zjištění z kontroly č. 2014/0920 projektu „Návrat do zaměstnání““ ze dne 16. 2. 2015, č. j. 2015/4748 - 821/1“. V ní je na rozdíl od žalobou

napadeného rozhodnutí opravdu polemizováno s výkladem pojmu zaměstnanec. Taková záměna ovšem zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Navíc se městský soud z důvodu záměny textace písemností nijak nevypořádal i s řadou dalších žalobních námitek.

[9] Městský soud se také nijak nevypořádal s žalobní argumentací ohledně výkladu pojmu „zaměstnanec“. Stěžovatel přitom v žalobě uváděl, že PhDr. Z. S. nebyl nikdy zaměstnancem v hlavním pracovním poměru, takže důvody, proč jsou některé osoby vyloučeny z výběru za dodavatele, se na něj nevztahují.

[10] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem městského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve je třeba se vypořádat s komplexem námitek uvedených v části III. kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu a zpochybňuje, zda městský soud skutečně vycházel při svém přezkumu z odůvodnění rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou, a zda se nejprve žalovaný a poté městský soud opravdu vyjadřovali k těm právním otázkám, které byly v dané fázi sporné. Zároveň stěžovatel brojí proti překvapivosti zjištění a právních závěrů žalovaného a městského soudu v různých fázích řízení.

[15] Z těchto důvodů je třeba nejprve rekapitulovat, jak se ve skutečnosti stěžovatel dozvěděl o svém porušení Metodického pokynu. Ve správním spise je založen Protokol o výsledku kontroly č. 2014/0920 projektu „Návrat do zaměstnání“. Kontrola byla zahájena dne 13. 11. 2014, protokol byl sepsán dne 16. 12. 2014 a je v něm coby „Zjištění č. 1“ jasně uvedeno, že stěžovatel jako příjemce dotace porušil zásadu způsobilosti výdajů na pořízení služeb ve smyslu bodu 1.2/7 Metodického pokynu, neboť objednal a pořídil od dodavatele PhDr. Z. S. provedení bilanční diagnostiky, přestože s ním měl v období nákupu těchto služeb (od 22. 1. 2013 do 30. 11. 2014) uzavřen pracovněprávní vztah, a to na základě dohody o pracovní činnosti v rámci svého jiného projektu pod názvem „Práce a rodina – to jde přece dohromady!“, který měl číslo CZ.1.04/3.4.04/88.00306. Dále jsou uvedena čísla účetních dokladů z období od září 2013 do července 2014 na dodání těchto služeb, které jsou označeny za nezpůsobilé výdaje. Stěžovatel tato kontrolní zjištění napadl námitkami, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015, č. j. 2015/4748-821/1. V něm podrobně vysvětlil, že PhDr. Z. S. uzavřel se stěžovatelem dne 16. 1. 2013 dohodu o pracovní činnosti na období od 22. 1. 2013 do 30. 11. 2014, čímž se stal jeho zaměstnancem.

pokračování

Později, při kontrole dalších stěžovatelových projektů žalovaný navíc zjistil, že byl PhDr. Z. S. stěžovatelovým zaměstnancem již dříve, neboť stěžovatel v rámci realizace projektu č. CZ.1.04/2.1.01/7400296 „Cesta k úspěchu“ doložil pracovní výkaz za červen 2012, na základě kterého si nechal proplatit náklady na jeho mzdu. Toto tvrzení se však objevuje až ve vyjádření k žalobě. Již v době posouzení námitek bylo nicméně prokázáno, že stěžovatelovým zaměstnancem PhDr. Z. S. byl a mzdu od něj pobíral i v době, kdy stěžovateli fakturoval provedení bilanční diagnostiky na základě uvedených účetních dokladů. Poté, co dne 23. 3. 2015 žalovaný schválil monitorovací zprávu projektu „Návrat do zaměstnání“, jejíž součástí bylo opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, podal stěžovatel další námitku, tentokrát proti neproplacení dotace. Tu zamítla ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím, které stěžovatel setrvale označuje za rozhodnutí ze dne 12. 6. 2015, přestože je v něm rukou jasně napsáno datum 8. 6. 2015. Toto rozhodnutí je odůvodněno pouze stručně, ale je z něj jasně patrné, že se žalovaný domnívá, že objednávka na služby PhDr. Z. S. byla zaslána až poté, co se stal stěžovatelovým zaměstnancem. Přitom v době, kdy byl zaměstnán u stěžovatele coby zadavatele, již neměl figurovat v pozici uchazeče a jeho nabídka měla být stažena.

[16] Stěžovateli tedy muselo být již od sepsání protokolu ze dne 16. 12. 2014 jasné, v čem spočívá porušení Metodického pokynu, které je mu vytýkáno. Jeho tvrzení o zmatenosti plynoucí z toho, že v jednom rozhodnutí se neobjevuje slovo „zaměstnanec“, zatímco v druhém se neobjevuje slovo „uchazeč“, jsou zcela nedůvěryhodná, neboť podstata věci byla jasná po celou dobu: PhDr. Z. S. byl jeho zaměstnancem v době, kdy mu v rámci projektu „Návrat do zaměstnání“ fakturoval služby v podobě bilanční diagnostiky. Tím měl porušit bod 1.2/7 Metodického pokynu podle něž platí, že *„zaměstnanci zadavatele, statutární orgány zadavatele, respektive jejich členové nebo členové realizačního týmu projektu se v případě zakázek zadávaných postupy podle kap. 2 Metodického pokynu nesmí podílet na zpracování nabídky, nesmí ani podat nabídku a být tak uchazečem o zakázku či uchazečem ve sdružení ani působit jako subdodavatel, či být statutárním orgánem uchazeče, respektive jeho členem“*.

[17] Z citovaného bodu Metodického pokynu je jasné, že zaměstnanec zadavatele nesmí být zároveň uchazečem o zakázku, ani podat nabídku. Po celou dobu řízení nebylo pochyb o tom, že PhDr. Z. S. byl stěžovatelovým zaměstnancem přinejmenším od 22. 1. 2013 do 30. 11. 2014, a to na základě dohody o pracovní činnosti, přičemž žalovaný již v rozhodnutí o námitce ze dne 16. 2. 2015 vysvětlil, že i osobu pracující na základě dohody o pracovní činnosti je třeba pokládat za zaměstnance. Ustanovení § 6 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, totiž stanoví, že zaměstnancem je fyzická osoba, která se zavázala k výkonu závislé práce v základním pracovněprávním vztahu, přičemž základními pracovněprávními vztahy jsou podle § 3 zákoníku práce pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, včetně dohody o pracovní činnosti ve smyslu § 76 zákoníku práce. Jak bylo shrnuto výše, při následných kontrolách bylo navíc zjištěno, že PhDr. Z. S. byl stěžovatelovým zaměstnancem již v červnu 2012, což ostatně stěžovatel nepopírá. Ke stěžovatelovu tvrzení, že nebyl nikdy zaměstnancem v hlavním pracovním poměru, je třeba připomenout, že spojení „hlavní pracovní poměr“ již nynější zákoník práce vůbec nezná. V projednávané věci tedy ve skutečnosti nebyl žádný prostor pro „polemiku s pojmem zaměstnanec“, která podle stěžovatele chybí v rozsudku městského soudu. Ustanovení zákoníku práce jsou jednoznačná a plyne z nich, že PhDr. Z. S. byl stěžovatelovým zaměstnancem.

[18] Sporným činí stěžovatel v kasační stížnosti zejména to, kdy byl PhDr. Z. S. „uchazečem“ ve smyslu bodu 1.2/7 Metodického pokynu. K tomu je třeba nejprve zamítnout stěžovatelovy spekulace o tom, že uchazečem může být osoba toliko v případě, je-li vypsáno výběrové řízení pro zakázku nad 500 000 Kč. Smyslem tohoto bodu zjevně je, aby se o jakékoli zakázky zadávané postupy podle kapitoly 2 Metodického pokynu nemohli ucházet lidé „zevnitř“ příjemce dotace, tedy například jeho zaměstnanci, kteří by mohli mít nežádoucí vliv na to, že zakázka bude poskytnuta právě jim. Uchazečem je přitom bez ohledu na cenu zakázky již ze smyslu daného slova ten, kdo se uchází o zakázku, tedy kdo podává nabídku, a to až do chvíle, kdy je jeho nabídka závazně přijata (či odmítnuta) formou objednávky. Stěžovatel se pouze snaží pojem „uchazeč“ zatemnit a přerod z „uchazeče“ na „dodavatele“ vztáhnout k jakémusi dřívějšímu intervalu či datu, které sám nijak neurčuje. Na jasných zjištěních rekapitulovaných i městským soudem to však nemůže nic změnit.

[19] I městský soud totiž ze spisu zjistil a ve svém rozsudku uvedl, že nejstarším dokladem doloženým stěžovatelem a stvrzujícím dodavatelský vztah mezi ním a PhDr. Z. S. je objednávka vystavená stěžovatelem dne 15. 7. 2013. Na základě výše uvedeného nemůže být sporu o tom, že až do vystavení této objednávky byl PhDr. Z. S. „uchazečem“ o tuto zakázku. V téže době byl zároveň stěžovatelovým zaměstnancem na základě dohody o pracovní činnosti. Toto nesporné zjištění bylo dostatečné k tomu, aby žalovaný mohl konstatovat, že byl souběžně „uchazečem“ a „zaměstnancem“. Určení konkrétního data, od kdy byl „uchazečem“, nemůže na takto shledaném porušení bodu 1.2/7 Metodického pokynu nic změnit.

[20] Stěžovatelův požadavek, aby byl jednoznačně určen začátek a konec doby, či stěžovatelovými slovy „intervalu“, kdy byl PhDr. Z. S. uchazečem, se tedy míjí s podstatou sporu. Určení počátku a konce této doby totiž nemůže nic změnit na zjištění, že přinejmenším v době uzavření doložené objednávky ze dne 15. 7. 2013 byl PhDr. Z. S. v obou neslučitelných pozicích souběžně. Jak dlouho předtím a jak dlouho poté tato neslučitelnost trvala, je již nerozhodné. Nebylo tedy pochybením žalovaného ani městského soudu, že v jejich rozhodnutích nebyl určen tento interval, jehož se stěžovatel domáhá v kasační stížnosti.

[21] Jednotlivá rozhodnutí žalovaného vytvářejí vnitřně konzistentní komplex, a právě tak je třeba je vnímat. Je přirozené, že ministryně práce a sociálních věcí v posouzení stěžovatelových námitek proti krácení dotace ze dne 8. 6. 2015 již neopakovala tvrzení z předchozího posouzení jeho námitek proti kontrolním zjištěním ze dne 16. 2. 2015, neboť s nimi již byl stěžovatel žalovaným seznámen. Rozdíl mezi jejich odůvodněními, který stěžovatel kritizuje v kasační stížnosti, tedy plyne pouze z toho, že na sebe tato dvě rozhodnutí nutně navazují, aniž by opakovala již jednou řečené. Výtka městskému soudu, že patrně „zaměnil textaci“ těchto dvou rozhodnutí, je tedy nedůvodná, protože obě vypořádání námitek jsou vnitřně propojena, týkají se téhož stěžovatelova pochybení, pouze v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2015 již není znovu opakováno, co mu bylo již vysvětleno v rozhodnutí ze dne 16. 2. 2015. Rozsudek městského soudu tedy není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť nelze tvrdit, že by městský soud zaměnil námitky proti krácení dotace za námitky proti výsledku finanční kontroly. Městský soud pouze tato dvě vypořádání námitek týkající se stejného pochybení na rozdíl od stěžovatele uměle neodděloval.

pokračování

[22] Pokud konečně stěžovatel závěrem namítá, že rozhodnutí městského soudu „*je zcela nepřezkoumatelné pro vady řízení, kdy soud zjevně nevypořádal podstatu většiny odvolacích námitek ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí*“, je třeba tuto námitku odmítnout jako obecnou a neupřesňující, se kterými námitkami se městský soud konkrétně nevypořádal. Nejvyšší správní soud ani sám neshledal žádný důvod nepřezkoumatelnosti, k němuž by ostatně musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout i z úřední povinnosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně jako některé další výše zmíněné termíny používá stěžovatel i termín „odvolací námitky“ matoucím způsobem, neboť městský soud rozhodoval o žalobě, nikoli o odvolání.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu